

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døttre

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737258848/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Men endnu vare Døttrene unge, liden *Ida* en Rose deilig at see, som Ga Skibsbyggeren saae hende. Tidt tog jeg fat i hendes lange, brune Haar, naar hun ved Æbletræet i Haven stod tankefuld og ikke mærkede, at jeg dryssede hende Blomster paa Haaret, der løste sig, og hun saae paa den røde Sol og den gyldne Himmelgrund mellem Havens mørke Buske og Træer.

Hendes Søster var som en Lillie, skinnende og strunk, *Johanne*; hun havde Reising og Kneising, var som Moderen skjær af Stilk. Gjerne gik hun i den store Sal, hvor Slægtens Billeder hang; Fruerne vare malede af i Pels og Silke med perlebestukken lille bitte Hat paa de flettede Haar; det var skjønne Fruer! deres Husbond saae man i Staal eller kostelig Kappe med Egerenskindsfoer og den blaa Pibekrave; Sværdet var spændt om Laaret og ikke om Lænden. Hvor skulde vel *Johannes* Billed engang hænge paa Væggen og hvordan saae han ud den adelige Husbond! ja, det tænkte hun paa, det smaa-snakkede hun om, jeg hørte det, naar jeg foer gennem den lange Gang ind i Salen og vendte mig igjen!

Anna Dorthea, den blege Hyazint, kun et fjortenaars Barn, var stille og eftertænksom; de store, vandblaae Øjne saae tankefulde ud, men Barnesmitet sad om Munden, jeg kunde ikke blæse det bort, og det vilde jeg ikke heller.

Jeg traf hende i Haven, Huulveien og paa Hovmarken, hun samlede Urter og Blomster, dem hun vidste, at hendes Fader kunde bruge til de Drikke og Draaber, han vidste at destillere; *Valdemar Daas* var hovmodig og kry, men ogsaa kyndig og vidste saa meget; det mærkede man nok, det mumlede der om; liden brændte i hans Kamin selv ved Sommertid; Kammerdøren var lukket af; det tog til i Dage og Nætter, men han talte ikke meget om det; Naturens Kræfter skal man stille raade, snart vilde han nok udfinde det Bedste - det røde Guld.

Derfor dampede det fra Kaminen, derfor knittede og flammede det! ja, jeg var med! fortalte Vinden, slud fare! lad fare! sang jeg gennem Skorstenen. Det bliver Røg, Smøg, Emmer og Aske! Du brænder Dig selv op! hu- u- ud! fare hen! fare hen! men *Valdemar Daas* lod det ikke fare!

De prægtige Heste paa Stalden, - hvor blev de af! det gamle Sølvs- og Guldtøj i Skab og i Buur, Kjøerne paa Marken, Gods og Gaard! - ja, de kunne smelte! smelte i Gulddigelen, og der kommer dog ikke Guld.

2 Skibsbyggeren] Skib- A², Skibs- C. 11 perlebestukken] perlestukken B.
15 Billed] Billed C. 22 ikke heller] heller ikke D. 23 Huulveien] i Huulveien kr. 25 Emmer] Immer kr. 27 blev] bleve C.